

Het nieuws dat de SPV per 1 april de AGB-code krijgt is een teken aan de wand. De beroepsgroep slaagt erin om de professeie beter dan in het verleden voor het voetlicht te brengen in een periode waarin de noodzaak en functie van SPV meer dan ooit gewenst is om een ambulantisering van de GGZ mogelijk te maken. In het boek Sociaal Kapitaal van Stijn Ekkers en Hans van Essen is nog eens gewezen op de weg die de SPV te gaan heeft om zichzelf een passend professionele uitstraling te geven die moet leiden tot een bijbehorende maatschappelijke erkenning. De SPV in de rol als wegbereider voor een Nieuwe GGZ in haar verbindende functie tussen maatschappelijke instellingen en het logge GGZ-bolwerk. Een mooie uitdaging en in SP is het afgelopen jaar te lezen hoe de SPV zich in allerlei nieuwe maatschappelijke ontwikkelingen roert en als bruggenbouwer menige verbinding tot stand heeft weten te brengen. In sociale wijkteams, op het politiebureau, bij de woningbouw, de gemeente, in buurtgemeenschappen, overal is de SPV te vinden om met haar kennis de samenleving te ondersteunen. In deze nieuwe SP is hier van alles over te lezen. Dat daarbij de confrontatie niet wordt geschuwd, blijkt uit de brief van Frans van der Lem (redactielid) die op de barricaden is geklommen naar aanleiding van een uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven en een lans breekt voor de positie van de huisarts. Een huisarts die zijn best doet om iemand met ernstige persoonlijkheidsproblematiek te helpen, in de kou komt te staan omdat de aansluiting met de GGZ niet tot stand komt, ondanks alle pogingen van de huisarts. Hoe zo is een bruggenbouwer nodig? Willen we de GGZ vernieuwen dan is het zaak dat de werkers in de eerste lijn zich gesteund weten door collega's uit de meer specialistische GGZ. Er valt nog wel een brugje te bouwen!

In het artikel van **Rosalie Bakker** en **Carmine Janssen** laten de auteurs zien hoe de GGZ onvoldoende is toegerust om psychiatrische patiënten met een auditieve beperking te helpen. Er wordt beschreven hoe stigmatisering de uitsluiting van deze groep nog erger maakt en hoe groot de onwetendheid bij GGZ en ketenpartners is. Informatie en aangepaste technologie zijn nodig om de hulpverlening toegankelijk te maken en hulpverleners in staat te stellen om mensen met gehoorproblemen te kunnen helpen. Het heeft in ieder geval geleid tot een aanpassing bij de crisisdienst van Lentis in Groningen, die nu ook toegankelijk is voor mensen met een auditieve beperking. Onze SPV-collega Carminé Jansen verdient hiervoor een groot compliment omdat zij als SPV dit tot stand heeft gebracht! **Cindy Ziegerink** laat in haar artikel "Sterker dan kracht alleen- Ivb en empowerment" zien wat er nodig is om mensen met Ivb-problematiek vanuit een krachtgerichte visie en vanuit empowerment beter tot hun recht te laten komen. Stel je maar eens voor dat je dagelijks in een wereld bent waarvan je de gebruiksaanwijzing bent kwijtgeraakt en door de eigen beperking ook nog eens weinig zelfvertrouwen hebt om in die wereld een eigen weg te vinden! Zelfbeschadiging en stigmatisering gaan vaak hand in hand, volgens **Kim Bakker** en **Gelke Boontje** die in hun bijdrage "Bijt maar even op je tanden" ingaan op de opvang van mensen die zichzelf beschadigen. *"Zelfbeschadiging heeft ook een functie om weer te gaan voelen. De pijn zorgt ervoor dat de stress afneemt"*, en dat vraagt om begrip en gepaste attitude om hier mee om te gaan. Dat het in de praktijk lang niet altijd zo gaat en wat er voor nodig is om er op een goede manier mee om te gaan, wordt nog eens fijntjes uit de doeken gedaan.

Dan nu iets geheel anders. "Vossen en Egels" van **Marco Dolls**. *'Een vos weet vele zaken en de egel weet één grote zaak'*. Een oproep om te twijfelen en tegelijkertijd het inzetten van eigen levenservaring van de hulpverlener. Maar hoe doe je dat en waarom zou je dat eigenlijk doen? Gaat het om een alomvattende eendimensionale werkelijkheid of is de werkelijkheid gelaagd en zijn meerdere perspectieven nodig om deze te begrijpen? Vragen die de auteur in zijn artikel beantwoord. *Egels twijfelen niet en vossen doen niet anders*. **Berry Koelman** en **Bregine Romkes** deden onderzoek naar bemoeizorg binnen de maatschappelijke opvang en keken daarbij naar het effect op de autonomie van de dakloze. Hun ontnuchterende conclusie, dat het antwoord alleen door de dakloze zelf gegeven kan worden, laat zien dat een ééndimensionaal antwoord niet aan de orde is. En autonomie een veelomvattend begrip en 'plastic taal' blijft als niet goed onderzocht wordt wat er nodig is om bemoeizorg niet een onderdeel van het probleem te laten worden. Het laatste artikel in deze SP is geschreven door **Elisabeth Nicolaij** en **Arie Pater** die zich afvragen of er nog een ontbrekend puzzelstukje in de hulpverlening is en dat het betrekken van een familielid, de familie-ervaringsdeskundige, de ontbrekende schakel blijkt te zijn. In *"Aandacht voor cliënt én systeem, dat kun je niet alleen"* onderzoeken ze in hoeverre het betrekken van een familie-ervaringsdeskundige een onderdeel kan zijn van de behandeling, die gericht is op het versterken van de autonomie van de hulpvrager. Zij concluderen dat het belangrijk is om de familie een perspectief te bieden omdat het bijdraagt aan het versterken van de autonomie van degene die zorg nodig heeft.

In Mediaan vraagt **Annelotte Pleij** aan haar zus **Lorian** wat ze als SPV in de wijk bij BuurtzorgT doet en wat ze daarmee beoogt. Over drijfveren van een bevlogen collega! In de rubriek Uit den Lande leest u de eerder genoemde reactie van **Frans van der Lem** in de vorm van een ingezonden brief. Hij betoogt hoe onterecht de berisping door het tuchtcollege is van een huisarts die zijn nek uitsteekt om iemand opgenomen te krijgen in de GGZ. Wanneer hij daar niet in slaagt wordt hij afgerekend op zijn inzet. Dat het volkomen misplaatst is om de huisarts daar op te berispen, legt van der Lem nog eens haarfijntjes uit. Kritiek die opbouwend en hoognodig is in een strijd tegen institutionalisering waarbij niet het belang van de hulpvrager voorop staat, maar de organisatie en houding van de GGZ het probleem is. Een maatschappelijk probleem waarover ze bij de belastingdienst inmiddels alles weten.

Zoals gebruikelijk eindigen we met literatuur en verhalen uit de praktijk. In de Rubriek Literatuur Besprekingen deze keer aandacht voor de boeken: "Nu kan ik verder" (ervaringen over het project *Nu niet zwanger*), "Verpleegkunde volgens het Neuman Systems Model", "Werken in wijkteams jeugd" en "Zó werkt de geestelijke gezondheidszorg". Om af te ronden met verhalen uit de praktijk in de rubriek Dichterbij.